

til Løgstør omtrent enslydende med det Lovforslag, vi havde for to Aar siden, maa jeg sige, at jeg ikke er saa ganske glad ved det endda. Der fremkom for 2 Aar siden efter min Formening vægtige Grunde til Forvar for en anden Retning af den samme Bane, nemlig for et Baneanlæg fra Løgstør til Viborg med en Sidebane til Stambanen i Øst. Det er ikke min Hensigt i mindste Maade at komme ind paa at gjentage disse Grunde, det vil være aldeles overflødigt; jeg skal blot henvise til de temmelig udførlige Forhandlinger fra den Tid, nemlig for 2 Aar siden. Men det forekommer mig, som jeg alt har sagt, at de Grunde, som bleve anførte for det Forslag, vare saa vægtige og tillige i saa stor Overensstemmelse med Befolkningens Ønsker, med Aalborg Bys Interesser, med Størsteparten af Himmerlands Interesser o. s. v., at jeg havde havt Grund til at haabe, at der var blevet taget Hensyn til disse Ønsker, naar denne Sag paany blev bragt paa Bane. Dette er imidlertid ikke stet, og det formener jeg er Uret mod Nordjyllands største By, Aalborg, idet Trafikken, som hidtil saaledes er gaaet over Aalborg By, nu føres nedad, ikke til Hobro — jeg tror ikke, at den vil faae saa særlig godt af Banen — men nedad til Randers og Aarhus. Det forekommer mig heller ikke rigtigt lige overfor Størsteparten af Himmerland, hvis Trafik gaar særlig over Aalborg i Nord og mod Syd særlig ad Esbjerg til. Imidlertid er det ikke min Hensigt at modsætte mig Fremme af dette Lovforslag, tværtimod, jeg ønsker det fremmet, idet jeg haaber, at Behandlingen af det skal give Stødet og Anledning til, at vi kunne komme en heldig Løsning af Spørgsmaalet nærmere. Med disse saa Bemærkninger skal jeg slutte for i Dag.

Indenrigsministeren (Singerlev):
 Ja, det kan jo ikke være Noget ubekendt, i alt Fald ikke Noget, som har fulgt med den meget udførlige Forhandling, der førtes for 2 Aar siden om dette Lovforslag, at der er forskellige Meninger om, hvorledes en saadan Bane skal anlægges, og at der har været stærke Røster for at føre den ikke til Hobro, men til Viborg, eller i alt Fald med en Sidebane til Viborg. Det ærede Medlem vil erindre, at jeg altid har modsat

mig disse Ønsker og gjort det helt igennem, og det ærede Medlem vil ogsaa vide, at Landsthinget for sit Vedkommende har vedtaget Forslaget, som det foreligger her. Idet jeg nu forelægger det igen, har jeg altsaa fastholdt Ønsket om, at det skal være dette Lovforslag og ikke et andet, og jeg haaber ogsaa, at Landsthinget i den Retning vil fastholde sit tidligere Standpunkt.

Madsen: Naar man taler om Befolkningens Opfattelse i den paagældende Egn, møder man kun, jeg kan gjerne sige, en næsten enstemmig Opfattelse af Spørgsmaalet. Spørger man om, hvad man helst ønsker, og hvad man sætter mest Pris paa, og hvad der mest er til Gavn for Egnen, saa lyder Svaret: Løgstør—Viborg, men, føjer man til paa mange Egne for Fleres Vedkommende, hellere end ingen Bane at faae, tage vi dog mod det, som vi anse for Nr. 2, en Hobro—Løgstør-Bane. Jeg vil henvise til, at selve Udvalgets Flertal for 2 Aar siden har i sin Betænkning en Bemærkning, der tyder paa det Samme, at man anser Løgstør—Viborg Projektet med en Sidebane mod Øst, helt saa nordlig som mulig, for det Heldigste. Naar nu dette er Tilfældet, forstaar jeg ikke rigtigt, hvorfor man ikke skal stille sig paa det Standpunkt, man anser for det heldigste, og hvorfor man saa skal tage Noget, som man alligevel anser for mindre heldigt. Jeg skal ikke fortætte videre, men blot udtale det Haab, at vi, naar vi komme til at behandle Sagen, dels i dette Thing, og dels ved Forhandling med det andet Thing, maa komme til en heldig Løsning af Sagen.

Suel: Jeg tror, at det ærede Medlem huffer noget feil. Det kan være, at jeg kan tage feil, men jeg tror, at det er ham, der tager feil, naar han siger, at Flertallet af Landsthingets Udvalg stillede et Forslag eller udtalte sig gunstigt for at faae en Stikbane mod Vest, altsaa ad Viborg; thi jeg tror ikke, det var Flertallet, der i den Henseende stillede noget Forslag her i Thinget. — Jeg forlangte egentlig Ordet for at nedlægge Protest mod den Ytring af det ærede Medlem, at man skulde tage saa overordentlig meget Hensyn til nogle enkelte Afstemninger, der ere faldne i Egnen mellem Løg-